

«СОВЕТ ЎЗБЕКИСТОНИ» КОНКУРСИГА

З кунларининг бирида Назира Зумраднинг сўроқлаб ноҳос эшикдан кириб келди. Ҳам дугонасини кўриб, ҳам эри билан мажончи бўлиб келганини оёқ устида ҳаёб қилиб чиқиб, биринчи уйрашларни эди.

Зумрад эллик айвонда қок нони тийлаб маънос ўтирарди. Болалиқдаги дугонасини кўриб кувончдан бўйига ташланди. Ахир, қаршида уша, уша Назира турар эди-да. Лекин зум ўтмай Зумраднинг хечрасига соя тўшди. У хомуш ва уйчан бўлиб қолди.

«Кувончдан ўзини йўқотиб қўйди» ичда уйлади Назира. Зумрад эса ўзини йўқотмаганди. Хомуш қолшининг бошқа сабаблари бор эди. Маъна, беш йилдан бери уй бекеси эди-ю, ихтиёр унда эмасди. Ҳуш, ёғ, қандларгина эмас, гугурт, тузгаҳ Қўлдош Мардонвичнинг тилла тарозисидан тортишган бўларди. Товаршунос ихтисосига кўра, қар қалай, ниманики рўзғорда бўлса, неча кунга етиб, қачон тугашини тирогига ёзиб қўярди. Зумрад ўзинча бир иш қилолмасди. Бошдан шундан ўрганишган. «Мен сени кутиб ололмайдим» дейиш эса унга ҳозир ўқидан оғир эди.

— Кеча Қизилқумдан келдик, — Назиранинг ўзи гап очди.

Зумрад индамади. Гўё бу гапларнинг унга ҳеч қандай дахли йўқдай эди.

Шундай бўлса-да, Назира «Ҳали ана кўришамиз» деб айвондан кетди.

Зумрад эса ҳадеб ер чиқиб турарди.

Уйга кир ҳам демасди... — Назира йўл-йўлак

Туриб-туриб унга қор қилиб кетди. Лекин қанча ўқинмасди, Зумрад билан ўтказган болалиқ бир-бир назарида тизилиб, кўзларидан жимиллаб

еши чикди. Зумрад унинг бағридиги энг нозик, энг

тоғли ҳисларини — болалиқнинг, эслатди. Ҳар гал

Зумрад ҳақида уйлаганда аллақандай қувониб,

ҳаётдаги болалиқни тутиб кетарди. Ҳозир эса бағ-

рини нимадир чимдиб олгандай бўлди ва аччиқ-аччиқ йиғлагиси

келди.

«Қайтиб бўсағасини босмайман» — бош чайқаб деди йўлда

кетётган Назира.

Бироқ... Ажабод, учинчи кун

Назира қандай қилиб Зумрадлар

ниқига кириб келганини ўзи ҳам сезмай қолди.

Зумрад уни хомуш кутиб олди

ва мехмонхонага бошлади. Ут бўлиб

ёниб турган тиллалар, чирроқ

сервант ва шиферларга назари

тушиб, ичда «дурустгина туршаркан» деб қўйди.

Бу гал дастурхонда тандир

ноқлар, турли мевача-яшил, ширинликлар

кўп эди. Зумрад қонғи

қонғи ҳам унқамочки бўлди.

Бироқ Назира уни «ҳозир кетаман»

деб тарвадда қилишга қўймади.

Сичқоқ, таъжубли кўзлар

эри эса дугонидан эди.

Ростдан ҳам Зумрад ун кун ичда ўзгариб,

ёзиб, бир ҳолатга тушиб қолганди. Ҳамон тик

боқолмасди.

«Келганимни ёқтирмайман» — уйлади Назира

ва Зумрадин қайиб олгиси келди.

— Жуда ўзгариб кетибсан, — аччиқ кулимсир

ди у. — Мен билан юракларинг тош бўлиб

қолди.

Зумрад ҳадиксираб дугонасига қаради, хечрасида

безовталикдан гўё тўзатиб бўлмайдиган

бахтсизлик содир бўлгандай эди.

— Бадавлат эрга тегиб, дугоналаринг ҳам ун

тиб юборибсан, — Назира ана нишини санчиб

олди.

Зумрад тағин индамади. Гўё тўсатдан гўё

бўлиб қолгандай эди. Кейин титраб-қайшиб, к

иприклари пир-пир учиб, биринида хўнраб юбор

ди. Аччиқ алам, уят, исён ва айна етканда қандай

дириқчилик, тортиноқчилик, ҳамма-ҳаммаси ара

лашиб кетганди бу йилда.

— Вой, сени қараю, — Назира бир дам ун

сизлаиб турди, сўнгра Зумрадин кўчиб ўпа бош

лади: — Вой, тентак, ҳазиллашди.

Зумрадин юпатиш осон бўлмади. Бағрида кўп

дан йиғилиб ёган бутун дарди бир зумда баҳор

тошқини бўлиб отилиб қикди.

— Мен, уй бекеси бўлиб қолдим, — титраб, бўғи

либ деди Зумрад. — Менинг нимадан гина қ

илсан.

«Оқ сўт берган онам ҳам менингга эркин к

риб қилмайдиган» дейилмади у. Тилининг учина

сида туриб қолди бу сўз.

Назиранинг юрак-бағри эзиллиб кетгандай бўл

ди. Жуда, жуда ачинади дугонасига.

— Ишла, жонгинам, ишла, — Зумрадин кўчиб

ўлиб деди у. — Ушанда еган нонинг ҳам лоззати

бўлади.

Зумрад баттар йиғига зўр берди. Бўғилиб, эн

тиқиб йиғларди. Гапта тили бормасди. Бир неча

йил илгари эрга «Мени ҳам ишга қўймайсизми?»

деганида, «Лаббайт» деб, кўзларини сузиб мазох

чиқаришларини ҳозир айта олармиди...

Назирани кузатган ҳам Зумрад тиничи олма

ди. У ҳамон йиғларди. Сўнгра кўзларини бир нук

тага тикилганда бир лаҳза туриб қолди. Ҳаёл

уни узоқ ўтимишга еткандай келди. Бутун вужуди

аллақандай титраб эди. Кўз унгда қонга бўялиб

ёган дадаси ҳозир бўларди. Бўйига ураб таш

лаган доқларга қил-қизил қон эди. Дадаси

ёган хонанинг деворлари эса қордан оқиб эди.

Хонанинг оқиб келишидан қийинлар шошилан

чи нимага қийинлар қийинларди. Онанс дадасининг

нижон ҳам қайла бўлиб қолган. Дадасининг

нижон кўллари ҳадеб титраб, қонга бўялган лаб

лари пичирлаб, сўниб бериётган кўзлари эса Зум

радда эди. Бу унинг битигина қизиси билан

идеялашган дадаси эди. Охириги дадаси...

Ушанда дадаси ишчи-деҳон нозорат инспек

циясининг қайиш бўлиши бўлиб ишларди. Кейс

бир қишлоқда қолқоз тузиб районга қайта

етганди. Бу 1930 йилнинг аёли кунларидан бири

эди. Қишлоқдан қийинлар кўришга етганди

душман ўқи Шерали ақанинг елкасидан тешиб ў

ди.

Зумрад ҳаммасини гўё тушдида қўргандай эс

лади. Ҳозир ҳам уша фойдали воқеалар оғушида

бир дам эсанкираб қолди. Кейин, сакраб ўри

дан турди ва шошилинч сандигини очди — унда

рангини вақт ўтирилган қизил алов тугун к

ринди. Тугунда дадасининг қалин муқовали яшил

папкаси сақланарди. Онанс кўз юмшдан ун кун

олдин уни қайта-қайта ўқиб, титроқ қўллари бил

ан қизига топишарди.

Аваллабгина папкани очди — сурат чикди: ун

да чарм камзул, галифе шимининг эгарга иш

ланадиган жойлари чарм билан қопланган, қор

муйлов киши ўт бўлиб ёниб турарди. Белда

сербер камар, бошида юлдузча қўлоқчин. Па

шанасини нимадир тилиб кетган. Чаккасида ҳам

аллақандай яра излари турибди. Елкаларидан ай

лантнриб ўтказган қайишларнинг бирида маъзу

р, бошқасида қилич осилган. Бир кўзини сал қис

боқарди. Зумрад дадасига тикилиб қолди.

Яна қорғоларни титкилади. Кейин «вакил»,

«ёвзоси», «арис», «делегат» деб ёзилган катта

кичик ҳар хил қорғоларни арақлади. Қорғол

ичидан қизил муқовали китобча ҳам чикди. Зум

рад узоқ тикилиб қолди.

Бу китобчада дадасининг расми ҳам бор эди.

Расмининг бир четира думалоқ муҳр босилганди.

Унда «Советларнинг Бутунитифкоқ биринчи съез

ди делегати» деган сўзлар ёзилганди.

Зумрад чуқур энтикди. Аллақандай жонлан

гачасида чексиз қувонч ва ифтихор қорал

кепти. Ҳеч қачон у бунчалик қувонмаган эди.

Кўрганлари ҳозир бир зумда бошқача маъно

касиб этганди. У ҳозир чинакамга бахтиёр эди.

Ахир, СССР — Совет Социалистик Республика

лари Иттифоқи ташкил толган съездеда дадажон

ининг овози ҳам бор эди-да.

«Сен бахтли, эркин бўласан, қизим» — Зум

радининг қўлига тағида аллақандай таъши, ме

хорбон овоз жарағиллаганда бўлди. Ажабод, бу

дадасининг овози эди. Толиқиб, уйқусизлик

дан кўзлари қиртайиб, оиди-сонда унга қайта

нда жажжонига Зумрадин эркандай ётган сў

злари эди. Онанс бун неча-неча кўз ёшлари бил

ан эслаганди. «Ўқитт, қиз, у-у-у».

Бу дадасининг сўнгги сўзлари эди. Уша қон

га бўялиб ёган даҳшатли оларда шивирлаб

на онасига айтиб улгурган бирдан-бир васияти

эди. Охириги нафасида ҳам у ёлғиз фарзанди

Зумрадин бахти ҳақида уйлаганди.

Онансининг кўз юмши четидаги мултирган кў

злари ҳам шу тоғда жонлиқ жонланган. «Оқой

бул, бахтли бўл, болаки деб турарди бу кўзлар.

Улуғ Ватан уруши. Онанс аллақайси бир го

питида ишларди. Зумрад саккизинчи синфни

бигирганда совчилар келишди. Онанс эса Зумрад

ни ўқитмоқчи эди. «Биз ҳам маданий одамимиз.

Келинмишнинг ўзимиз ўқитамиз» деб туриб оли

шди. Келин бўлиб тушган, улар вадаларини кун

тишди. Ушанда Зумрад ўзининг инсоний ҳуқуқ

лари ҳақида биринчи марта уйлади. Бирдан унинг

инсоний ҳислари, назат-нафси хуруж қила бо

шлаган эди. Вужудида аллақандай исенкор куч то

шди, жўш ураётгандай. У тал тортимай:

— Мен ишга киришмакчим, — деди кеч уйга

қайтган эрга тикилиб. Овози қатъий, жарангли

эди. Бу гал у бир вақтлари «Мени ҳам ишга қў

ймайсизми!» деб ер чиқиб, қовошига турган Зум

радга эсло ўшамасди.

Қўлдош Мардонвич оғзини ланг очганича

хотинига тикилиб қолди. Назирани, еру осмон

ард-тўнтар бўлиб кетгандай эди.

— Текин нон кутуртирарми? — таъжублан

ган кўзлар Зумрадга тикилди.

— Геп нондас, — Зумрад эридан назарини

олмай турди. Эрига ҳалиги сузларни айтишдан

олдин Зумрад бир кечю-кундуз ичда нима

ларини уйламади, қандай ҳаёллар оғушида тент

ида. Уйлаб кўрса, «текин нон» бахт белгиси

бўлмаганида, қағарга тушган қушдай уй тўтиси

бўлиб ўтириши ҳам оқсоишликка кирмас экан.

— Ақилнинг жойидами ўзи?

— Жойида! — узиб деди Зумрад. — Ишлай

ман деган киши сизга жинни бўлarkan-да.

— Ишлайман, — эри секин, аммо аллақандай

бўғиқ овозда деди. — Мен эр бўладиган бўлсам,

ишлайман.

«Мен эр бўладиган бўлсам...» Зумрадининг кўз

ўнги қоронғиллашиб кетди.

— Йўқ! — Зумрад чўрт кесди. — Ишлайман

дедимми, ишлайман! — Мардонвоҳ бир зумда

хотинини ёнида қўиб бўлди. — Тиллари чикиб

қолди! — пичириб, кўзлари чакнаб забт билан

хотини юзига шавлоқ тортиб юборди.

Зумрад гандирақлиб йиқилди ва анча жим тур

ди. Кейин қаддини ростлаб бурнидан оқётган

қонини елги билан ерди.

— Билиб қўйинг, — деди у сўнгра хира, бўғиқ

оҳангда, — улдирганингизда ҳам ишлайман.

Эри индамади. Сичқоқ кўзлари эса хотинида

эди. Боқилариди «нима бало, ақилдан оздими

шўрлик» деган маъно бор эди.

Кейин тушунди: Зумрад ақилдан озмаган экан.

Жаҳл устида шунчаки «елкаси тиришибди». Уни

базил учун неча-неча уриниб қўрди. Пўписа и

шлатди, куч ҳам синиди, қайнона-қайноталар ҳам

аралашди, ширин сўзлар ишга тушди. Бироқ

натيجا чикмади. Зумрад қайсар эди. Мардонвоҳ

қайрат, умидсизлигини гандираб қўйди. Ахир, то

лмачиди, нозикчана деб уйлаган Зумради бун

лаймайдиган пўлатга айланиб қолганди.

Ҳозир Назирани ҳам газоб билан эслади: «Ду

гонам келганда тиркилай ўлдим. Олдинга қўй

ган ҳам ҳеч нарсам й

